

40 CONCURS LITERARI 2021

JOAN OLIVER

PERE QUART

CIUTAT
i escola
SABADELL

Edició: Ajuntament de Sabadell, octubre de 2021
Amb la col·laboració d'Òmnium Cultural
i centres de primària i secundària de Sabadell

40 CONCURS LITERARI 2021
JOAN OLIVER
PERE QUART

RECULL D'OBRES PREMIADES

Sabadell, octubre de 2021

ÍNDEX

Presentació	7
Composició del jurat	8
Veredictes	8
Els premiats	9
CATEGORIA A	
PROSA	
Vivències úniques	13
En Pestúcia i la brutícia	16
POESIA	
Jo	19
Un diari en blanc	20
La mar	21
CATEGORIA B	
PROSA	
Soledat	24
Missió Mart	27
Dins meu	30
POESIA	
Records	33
CATEGORIA C	
PROSA	
Cassandra	36
Tot allò que ella desconeixia	40
Painless	43
POESIA	
Tot l'enyor de demà	48
Anhel d'incandescència	51

40 CONCURS LITERARI 2021

JOAN OLIVER

PERE QUART

Arribar a la **quarantena edició**, després d'una d'anterior en què tot es va aturar de cop, fa que hàgim celebrat aquest aniversari amb més força i alegria que mai.

El curs anterior, arran de la situació derivada de la crisi sanitària originada per la pandèmia de la COVID-19, no es va poder dur a terme el certamen literari del 2020. Enguany tampoc ha estat fàcil, però teníem un gran desig: que tot anés endavant, malgrat que hem patit diversos endarreriments, tant en les dates de presentació de les obres, com en la deliberació del jurat i l'acte de lliurament dels premis.

Tal com va assenyalar la professora Carme Martí, que va actuar com a membre del jurat en aquesta ocasió, ha sigut una edició estranya, però no per això menys celebrada!

El lliurament dels premis del certamen es va celebrar el passat 23 de setembre. Es van seguir totes les normes de seguretat i es van poder fer de forma presencial al Casal Pere Quart. Segurament aquest fou un dels primers actes presencials que s'organitzaven des de l'Ajuntament de Sabadell. En aquesta edició, durant l'acte de lliurament dels premis es va enaltir magistralment la figura de l'escriptor Joan Oliver, que, juntament amb l'alumnat guardonat, va protagonitzar la celebració.

Vull posar en valor l'esforç de l'alumet i el professorat de 4t d'ESO de l'Institut Ca n'Oriac, fent possible la realització d'un vídeo extraordinari sobre els records d'infantesa i la joventut de Joan Oliver.

El vídeo, sota el títol **Tot és ahir**, està basat en un guió de l'escriptora Anna Cabeza i és una adaptació del llibre **Temps, records** de Joan Oliver, en què els alumnes ens endinsen en la infantesa i joventut de l'autor: les tardes plujoses a la casa de la Rambla, l'experiència amb els primers automòbils, els jocs i els banys amb els germans, el jardí de la casa de Castellar ple de paradisos infantils, la mort d'alguns germans, la companyia dels gossos, les nits al Marquet de les Roques... Un món de records enfilats pel pas del temps que ens són explicats pel mateix Oliver.

Va ser una festa en què els alumnes guardonats, en companyia d'un familiar i de representants dels centres educatius, van poder recollir el reconeixement del jurat de les mans de Sílvia Oliver –filla del poeta–, de l'alcaldesa Marta Farrés i de mi mateix.

Per acabar l'acte, totes les persones guardonades i les autoritats vàrem baixar al pati del Casal Pere Quart a fer la fotografia de grup, d'acord amb les mesures de mascareta i distància dictades per les autoritats sanitàries.

Així doncs, només em resta felicitar els guardonats i guardonades de l'edició d'enguany. El meu reconeixement també va adreçat a les seves famílies i el professorat, per animar-los i donar-los suport en la seva expressió literària. Vull felicitar també tot l'alumnat participant, perquè, malgrat que no hagin tingut un premi, segur que l'experiència els ha sigut profitosa. Els animem a continuar participant en futures edicions.

Desitjo que el **Concurs Literari Joan Oliver, "Pere Quart"** pugui celebrar moltes edicions més i, sobretot, que arribi a la 50a.

Manuel S. Robles
Regidor d'Educació

COMPOSICIÓ DEL JURAT

Sr. Adrià Aguacil Portillo, escriptor

Sra. Carme Martí Torres, professora de secundària

Sra. Josefina Sabartés Comas, representant d'Òmnium Cultural

Sr. Josep Martí Torres, mestre de primària

Sr. Roc Casagran Casañas, escriptor i professor de secundària

VEREDICTE

Sabadell, 2 de setembre de 2021

Reunits a la Regidoria d'Educació els membres del jurat del 40è Concurs Literari Joan Oliver, "Pere Quart", convocat per l'Ajuntament de Sabadell i amb la col·laboració d'Òmnium Cultural, escriptors i professorat dels centres de primària i secundària de la ciutat, segons les bases del concurs, acorden concedir els premis següents:

ELS PREMIATS

CATEGORIA A

PROSA

1r premi	Desert	
Accèssit	Vivències úniques	Joan Sola Titos
Accèssit	En Pestúcia i la brutícia	Marina Dubà Merino

POESIA

1r premi	Jo	Júlia Pagès Ignacio
Accèssit	Un diari en blanc	Pol Bernat Martorella
Accèssit	La mar	Xavier Catalán Serradell

CATEGORIA B

PROSA

1r premi	Soledat	Berta Rodriguez Tortajada
Accèssit	Missió Mart	Marc Prat García
Accèssit	Dins meu	Helena Civil Garcia

POESIA

1r premi	Desert	
Accèssit	Records	Adrià Macias Miralles
Accèssit	Desert	

CATEGORIA C

PROSA

1r premi	Cassandra	Ayshe Isabel Molina Simsek
Accèssit	Tot allò que ella desconeixia	Sílvia Vea Redondo
Accèssit	Painless	Laia Pastor Altimis

POESIA

1r premi	Tot l'enyor de demà	Aina Antich Llimós
Accèssit	Anhel d'incandescència	Mariona Amboage González
Accèssit	Desert	

40 CONCURS LITERARI 2021
JOAN OLIVER
PERE QUART

CATEGORIA A... els premiat

VIVÈNCIES ÚNIQUES
Joan Sola Títos

Basada en una història real.

Dimecres 22 de maig del 2002

Era un divendres a la tarda, i el David i la Marta, una parella jove, estava de camí a Barcelona, a punt de fer realitat un dels seus somnis. El David era un noi de vint-i-tres anys i un amant de l'esport i les motos. La Marta, de vint-i-tres anys, estava estudiant infermeria. Feia temps que hi havien estat pensant i havien arribat a la conclusió que, si no el realitzaven en aquell moment, probablement mai tindrien l'oportunitat de fer-ho. Es dirigien a "Kananga", una agència especialitzada en viatges d'aventura i risc. Ja estava tot organitzat, anirien a gaudir d'un safari a l'Àfrica durant tres setmanes. Només faltava reservar-lo i firmar aquell document que a molts els hauria llençat enrere: "Poso sota la meva responsabilitat tot el que pugui passar durant aquest viatge". Bàsicament estaven acceptant que si tenien un accident n'assumien les conseqüències. Van acabar de firmar tots els papers i van tornar a Sabadell a preparar-se per la increïble aventura que començarien en un mes.

Dissabte 22 de juny de 2002

Havia arribat el dia, eren les 5 del matí i la parella es dirigia a l'aeroport del Prat amb dos amics més que els acompanyarien durant el viatge. Havien d'agafar dos avions amb els trajectes següents: Barcelona-Zuric / Zuric-Nairobi. A les 7:03 hores sortia el primer avió. Es dirigien a Zuric i volaven amb Swiss International Airlines. La il·lusió que tenien tots quatre era immensa, no paraven de parlar sobre tots els plans que tenien durant el viatge, com gravar un vídeo per després poder-lo ensenyar als seus futurs fills o comprar els típics souvenirs per als pares. Van passar el control de seguretat i es van dirigir a la porta K12, perquè quedava molt poc per haver d'embarcar. Un cop instal·lats als seus seients van començar els nervis. La Marta i el David s'asseien junts i l'altra parella, just a la fila de darrere. A ella mai li havia fet gràcia volar, perquè els avions no li transmetien bones sensacions. Al David, en canvi, no li feia res el fet de volar, sempre s'emportava dues novel·les i les llegia durant el camí. L'avió s'havia posat en marxa, els motors feien soroll, només quedaven un parell de minuts per a l'enlairament. Els dos joves van agafar-

se les mans ben fort i van tancar els ulls. Cinc minuts més tard ja estaven a dalt i les hostesses de vol començaven a passar amb els menús, ja que els esperava un vol de dues hores. No era gaire temps comparat amb el segon vol. Cap dels quatre va comprar-se res; de fet, no se'n van ni tan sols adonar a causa de l'entusiasme que els distreia mentre parlaven sobre el que els esperava. Ja feia trenta minuts de l'enlairament quan, de sobte, van sentir una explosió. Va ser una cosa molt ràpida i estranya, ningú sabia què havia passat, tot i haver sentit aquell soroll tan fort, tot seguia igual. Quan dues de les hostesses van seure a terra plorant, els passatgers van saber que alguna cosa anava malament. Al cap de pocs minuts, el pilot va dir que havien patit una explosió al motor esquerre i que necessitaven aterrar immediatament. A partir d'aquest moment tot es va convertir en un caos, especialment per dues raons: la primera era que estaven a trenta minuts de l'aeroport més proper i, així i tot, no podien aterrar amb el dipòsit de combustible ple, perquè l'avió podia explotar. I la segona era que els passatgers havien entrat en un estat de pànic: els nens ploraven, els adults estaven patint atacs d'ansietat, les hostesses tenien molta por... La Marta no feia més que pensar en la seva mare i a l'altra noia de la colla li va venir un atac de riure de la por que tenia. Va ser l'hora més llarga de les seves vides fins que el pilot els va tornar a informar que es preparessin per a l'aterratge d'emergència. La Marta no feia més que mirar per la finestra, des d'on es podia observar sirenes d'ambulàncies per atendre'ls. En el mateix moment en què les rodes de l'avió van tocar terra, una alegria es va escampar per tota la cabina: famílies abraçant-se, persones grans plorant, nens cridant... Després d'això tothom va ser atès. Els van donar una habitació d'hotel i l'endemà els van preguntar si volien seguir amb el viatge o tornar cap a casa. Sorprenentment, tothom va decidir seguir amb el viatge, tot i haver viscut aquella terrible situació.. Al cap de dos dies, finalment, van arribar a Kenya i des d'allà es van traslladar fins a la sabana, on van passar les tres setmanes següents dormint en tendes de campanya i convivint amb tota mena d'animals salvatges. Els quatre joves estaven informats que el transport de l'aeroport fins a l'hotel el farien en un camió, ja que a l'estar envoltats de tota mena de criatures salvatges havien de prendre aquesta mesura de seguretat. Quan van veure arribar el vehicle no s'ho creien, era un camió de com a mínim quaranta anys d'antiguitat en què el tub d'escapament era una llauna de refresc. Quan estaven a mig camí se'ls va posar una família d'elefants davant que els barrava el pas. Estaven en perill, ja que la mare es va posar molt agressiva, perquè pensava que anaven a fer mal a les seves cries. Per sort, els elefants van continuar el seu camí cap a la sabana. No paraven de viure situacions sorprenents, algunes de les quals eren quasi impossibles. Finalment, van arribar a la seva destinació i es van instal·lar en un campament on les tendes de campanya estaven muntades formant un cercle al voltant d'una foguera com a mesura de seguretat per evitar que els

animals salvatges s'hi apropessin. Cada nit se n'anaven a dormir molt d'hora per començar l'endemà les activitats. Una nit, quan el David i la Marta estaven ja a punt d'anar-se'n a dormir, van sentir una respiració al costat de la seva tenda. Al principi es van sorprendre, perquè no sabien què podia ser, però després aquesta sensació es va començar a convertir en por. El més probable era que un animal fos just al seu costat. I pel soroll que feia no tenia pinta de ser petit. No podien sortir de la tenda perquè ho tenien prohibit. Així que van decidir que el millor era adormir-se i l'endemà explicar-ho als companys. Trigarien a tenir son, però al final s'adormiren sense saber quin animal els havia visitat. L'últim dia, els guies del safari (que eren africans), els van preparar una sorpresa. Feia dues setmanes que no menjaven res que no fos arròs amb pollastre. I aquell migdia, a l'hora de dinar, es van presentar amb una olla molt grossa i tots els ingredients per fer natilles. No sabeu com de contents es van posar quan van veure allò. Van decidir que ho cuinarien junts al mig de la sabana i que després es repartiren les porcions. Tot anava perfecte, les natilles estaven preparades, només calia deixar-les reposar. Així que van aprofitar aquella estona per començar a desmuntar les tendes i preparar-ho tot per sortir de nit en direcció a l'aeroport. Un cop van acabar, van anar tots junts a menjar les natilles que havien deixat apartades. Quan estaven anant de camí, van veure com una família de micos agafava l'olla i se l'emportava ràpidament. No podien creure el que estaven veient, tots van començar a riure. Mai més van tornar a saber res ni de l'olla ni de les natilles.

Dissabte 13 de març de 2021

Avui, dinou anys després del que va passar, jo, el fill del David i la Marta, m'emocio quan explico aquesta història com si hagués estat allà. Com ja heu vist, va ser un viatge no gaire normal, en què van viure coses molt fortes. El més bonic de tot és la conclusió els meus pares van treure d'aquesta experiència: "Mai tornarem a veure un cel com el d'Àfrica".

EN PESTÚCIA I LA BRUTÍCIA

Marina Dubà Merino

Hola, soc un plàstic i em dic Pestúcia. Visc en un supermercat de Sabadell. Soc un plàstic vulgar, un simple plàstic que embolica una safata de tomàquets. Ningú em veu. Soc transparent, no tinc forma ni color. M'adapto a qualsevol forma i es podria dir que ni sento ni pateixo... Com que a mi no se'm pot comprar per separat, tinc moltes ganes que algú agafi la meva safata. Estic molt cansat i avorrit d'estar sempre al mateix prestatge i de tenir com a companys aquests tomàquets i aquesta safata tan avorrida!

En Pestúcia només tenia un desig: sortir d'allà. Cada cop que un client s'acostava, es tornava més brillant que les altres safates. L'objectiu era cridar l'atenció... Un dia, un client anomenat Albert es va fixar en aquella safata amb aquell plàstic tan lluent i gairebé va saltar d'alegria quan aquell client la va comprar.

De cop i volta es va trobar en un carretó amb un munt de plàstics que no coneixia. Uns eren transparents com ell, però en comptes d'embolicar tomàquets embolicaven altres productes: n'hi havia que ho feien amb peix, uns altres embolicaven filets de pollastre... i fins i tot hi havia uns plàstics molt més macos i acolorits en forma d'ampolles. Es trobava content envoltat de tants parents!

Va passar una bona estona fins que van arribar a una cinta negra. Amb gran sorpresa va veure com l'Albert posava tots els productes en aquella cinta i ell no en va ser una excepció. La cinta corria i ell se sentia com a Port Aventura! De cop i volta va sentir com una senyora l'agafava, el tombava i el passava per un lector de codis. Acte seguit va veure com l'Albert, potser perquè eren tomàquets i no volia que s'aixafessin, va posar el meu paquet sobre el carretó...

El viatge fins a casa va ser una mica llarg. Vaig tenir temps de mirar tots els meus companys, però ningú deia res perquè no sabíem què passaria amb nosaltres... Estàvem tots molt nerviosos... Vam arribar a casa. L'Albert ens va tornar a treure del carretó i molt decidit, va estripar-me una mica per treure els tomàquets de la safata. Jo em pensava que també aniria a la nevera, però no... A mi i a la safata ens va deixar al marbre de la cuina, al costat de la finestra. Feia calor i l'Albert tenia totes les finestres de casa obertes perquè corregués l'aire...

Al cap d'una estoneta vaig veure com el cel es començava a posar negre. Vaig sentir com tronava. En un tres i no res es va aixecar un aire espectacular. Tan fort, que va fer entrar un munt de fullaraca dins de la cuina i a mi i a la safata ens va expulsar finestra enllà.

Com que la safata i jo no pesàvem gens, ens vam veure volant per sobre dels arbres cap al cel. Semblava que pujàvem i pujàvem, però de tant en tant tornàvem a baixar sense cap sentit. Estàvem marejats, a punt de vomitar. Vam anar deixant la casa enrere. Al cap d'una estona la vam perdre de vista. Des de dalt tot semblava igual. Les teulades de les cases, els parcs, les carreteres... Estàvem ben perduts!

En un segon, gairebé sense adonar-nos-en, la força del vent em va separar de la safata. Sense la safata encara pesava menys. De cop i volta, sense saber com, vaig aparèixer en una platja. Era la primera vegada que veia tanta sorra junta. Em va espantar l'aigua... Es movia! Jo no volia tocar l'aigua perquè no sabia on aniria a parar. Li feia molta por acabar al fons del mar. També l'espantava molt anar mar endins. Definitivament, no li agradava l'aigua!

Em vaig quedar enganxat entre unes pedres de la sorra. Vaig mirar a dreta i esquerra i em va tranquil·litzar el fet de veure que no estava sol. Una mica cap a la meva dreta tenia una ampolla de llet. A la meva esquerra, tocant l'aigua, hi havia un cartró que anava i venia amb les onades. També hi havia bosses d'escombraries llançades aquí i allà. Vaja, no estava sol!

A darrere meu em va cridar l'atenció una altra ampolla, era de cervesa. Em vaig fixar en l'etiqueta que tenia enganxada al coll i posava el nom del nostre supermercat. Era companya meva! Vaig preguntar com es deia i em va dir que Brutamar. Li vaig preguntar per la seva història i em va dir que la van deixar allà abandonada després d'una festa a la platja. Allà la van deixar i ningú es va encarregar de recollir-la... I feia mesos d'això...

No em sentia malament del tot estant allà, ja que els dies i les nits passaven ràpidament explicant-nos històries i veient com els banyistes prenién el sol al costat nostre sense que els molestés la nostra presència. Un dia ventós, vaig notar que el meu cos volava. Volia agafar-me a les roques on seguia enganxat, però no hi va haver manera. Vaig sortir disparat en direcció al mar!

Quina por!

De sobte vaig aterrar a l'aigua. No al costat de la costa, no, mar endins. No es veia la platja i molt menys els meus amics que havia deixat allà. Vaig notar com alguna cosa em mossegava. Em vaig espantar molt. Em vaig girar i... sí! Un enorme rap amb una boca espantosa m'estava mossegant... Em vaig quedar paralytitzat. No sabia com sortir d'aquella boca i d'aquelles dents...

Just quan ja em donava per vençut va passar un vaixell pescador. Quan em va passar pel costat, vaig notar com amb la xarxa ens arrossegava al rap i a mi. Tot d'una vaig aparèixer a dalt del vaixell i vaig notar com unes mans aspres i brutes em separaven d'aquell rap pudent...

Em vaig passar molt de temps a dalt del vaixell, no sabia dir si dies o setmanes... Quan ja estava avorrit d'estar allà i pensant que moriria, vaig sentir que el vaixell xiulava. No sabia ben bé per què, però de cop i volta vaig veure com arribàvem al port. Quina alegria! Per fi podia tornar a trepitjar la terra...

Abans que me n'adonés, vaig notar com aquelles mans aspres i brutes em tornaven a agafar i a deixar-me en un cubell amb un munt d'altres plàstics. Feia una pudor insuportable. Una furgoneta petita de color groc es va encarregar d'agafar el cubell i de portar-nos a un centre de reciclatge.

Hi havia milers de plàstics, allà. Un mar de plàstics, més ben dit. Plàstics de totes formes i colors: lluents, transparents, opacs, amb fotos, de colors... Em van ficar en una altra cinta com la del supermercat però molt més llarga... Allà, a aquella cinta, els plàstics anàvem i tornàvem sense un sentit aparent: ens estaven classificant. I sense adonar-me'n, de cop i volta, em torno a trobar amb la meua companya safata! Sí, sí, la dels tomàquets!

Una senyora molt simpàtica, amb una bata blanca, una gorra de plàstic i guants blaus, també de plàstic, ens va agafar a mi i a la safata i ens va netejar i pintar d'un color superxulo... Jo ja no era incolor... Continuava sent transparent, però ara era de color verd. I la safata, tres quarts del mateix. Seguia tenint la mateixa mida i la mateixa forma, però ara ja no era blanca, sinó groga.

La sorpresa va ser al·lucinant quan vam veure que tant a la safata com a mi ens tornaven a posar junts. Vam tornar a anar a un altre supermercat, però aquest era diferent, molt més gran que el primer, i ara no embolicàvem tomàquets, sinó uns exquisits i brillants croissants.

És evident que ara vam trigar molt menys a sortir del supermercat. Tothom sap que a la gent li agraden molt més els croissants que els tomàquets. De fet, vam trigar només un dia al prestatge. Un nen pigós i entremaliat ens va agafar a mi i a la safata i ens va llençar violentament a dins del carretó... Què va passar amb nosaltres i com va acabar la història?... Això serà l'argument d'una altra redacció.

JO

Júlia Pagès Ignacio

Quan el sol riu,
jo tinc esperança.

Quan el cel té foc,
jo soc més fort.

Quan el mar té muntanyes
jo tinc por.

Quan els núvols ploren
jo estic trist.

Quan és fosc
jo soc ombra.

Quan el sol s'amaga
jo tinc son.

Quan el cel no es veu,
no vull fer res.

Quan el mar és suau,
jo soc la meva calor.

Quan no hi ha núvols
jo soc diferent.

Quan hi ha massa llum,
...jo tanco els ulls.

UN DIARI EN BLANC
Pol Bernat Martorella

No puc conversar,
em quedo paralytzat
puc veure el futur
tots... riuran.

Es tanquen portes,
portes d'emocions i records
records que no puc explicar
hi ha un dimoni que no em deixarà.

Els obstacles he d'esquivar
perquè si no em mantindré callat
soc un ninja en una missió especial,
un ninja que no podem trobar.

Algun dia lluitaré com un cavaller
contra aquest dimoni que em té atrapat
per poder ser lliure i poder parlar,
per poder omplir el diari en blanc.

LA MAR

Xavier Catalán Serradell

“El mar és el vehicle d’una sobrenatural i prodigiosa
existència; és moviment i amor, és l’infinit viu...”

Jules Verne

Puc estar hores mirant-te
amb aquella tranquil·litat,
amb aquella pau
que només tu pots donar-nos.

De vegades tan calmada,
de vegades tan enfadada
i d’altres mig adormida
però sempre la mar de salada.

Aquell blau cristal·lí
que obres en el teu camí
és com un bon dofí
que neda i neda fins al fi.

O com un clar cobalt
que es posa sobre el cel blau,
acompanyant una estrella
la que il·lumina tota l’esfera.

Alguns cops freda
com la bonica lluna plena
que s’amaga i espera
per sortir com una fera.

Càlida per dins,
càlida per fora
com quan encens una foguera
i et rasques les mans sense espera.

../.

A vegades la gent et deixa bruta
i la gent bona et dona una dutxa
per deixar-te ben neta
per tots els llocs l'esfera.

Ets molt útil pel trasllat,
per donar-nos aliment,
per la gent que ho necessita,
per ells et vida.

Més densa que la mel,
més gran que un ocell.
Viatges per tot el món
i per això nosaltres et duem al cor.

Ens dones vida,
ens dones amor,
i des d'aquí tots
et donem les gràcies, MAR.

amor, és l'infinit viu..."
Jules Verne

40 CONCURS LITERARI 2021
JOAN OLIVER
PERE QUART

CATEGORIA B... els premiats

SOLEDAT

Berta Rodríguez Tortajada

“La mort no és la major pèrdua en la vida.
La major pèrdua és el que mor dins de nosaltres mentre vivim”

Norman Cousins

Miro la pàgina amb ràbia, només hi ha escrit un punt solitari. Tanco amb força el portàtil i m'adono que, com en el darrer any, no tinc cap idea, per dolenta que sigui.

Obro de nou l'ordinador, sense cap raó concreta i reviso el correu electrònic, tot i que sé amb certesa que només em posarà de més mal humor. En obrir-lo, trobo un altre missatge seu i, com ja havia predit, i el meu estat d'ànim decau, si és que és possible.

Deixant la pantalla en negre, surto de l'habitació rumb al jardí, buscant aire amb desesperació. Quan hi arribo, poso sobre els meus llavis el tercer cigarret del matí, maleint-me mentalment per la meva imprudent addicció. Els pensaments no duren gaire, puix que em relaxo amb el contaminant producte.

Al despertar segueixo al verger, recolzada sobre una de les dues cadires i amb la burilla apagada sobre la taula. Enyoro els dies en els quals t'adormies al sofà i et despertaves màgicament al teu llit. Amb el mal sabor de boca que em deixa aquest record –ja que sóc conscient que mai no tornarà a succeir– camino cap a la cuina amb l'estómac cridant per menjar.

Amb dues torrades untades de mermelada i un cafè negre, sec al sofà del menjador i, en un ràpid moviment, engego la televisió.

Dues hores més tard de comèdies sense gràcia, un conegut calfred recorre el meu cos, donant pas a la tan necessitada inspiració. Corro cap a l'estudi i, en un tancar i obrir d'ulls, ja he obert el portàtil. Tòpics es dibuixen al meu cap: una noia que coneix el típic pèl-negre misteriós, el noi que pateix una pèrdua de memòria per culpa d'un espantós accident, els enemics mortals que s'adonen que s'atrauen mútuament... Descarto ràpidament totes les típiques ocurrencies i, ara amb tristor, tanco suaument la tapa del dispositiu.

M'aixeco de la cadira amb un clar abatiment, recordant els moments en què aquest calfred significava una gran i original iniciativa per a un altre llibre.

M'escarxofo altra vegada al còmode sofà, mantenint el meu penós estat d'ànim.

Les hores passen i, en algun moment, miro distretament el calendari sobre la taula, ja que no sé quin dia és.

17 de juny.

Al principi, el meu cervell, no processa aquesta data, però només calen uns segons perquè els tempestuosos records envaeixin el meu pensament. Cloc els ulls, intentant desenfadar-me d'aquests, però la meva memòria em traeix perquè només fa que repetir, un cop rere un altre, el xoc que produeixen ambdós cotxes. El soroll de l'impacte es torna eixordador, com les imatges que es reproduïxen sense deteniment a la meva ment.

És, sobretot, el meu pare el que protagonitza les remembrances, amb els seus somriures incansables i els seus ànims perquè sigui escriptora, perquè aconseguixi els meus somnis.

I després, l'horror.

Sang omple el meu vestit blanc i mulla els meus cabells negres. Ajupida, ploro incessantment sobre el seu cos sense vida, mentre no deixa de somriure tot jaiant mort a la meva vora. No em molesto en revisar l'estat de l'altra persona, el causant dels fets. Només em trenc al seu costat, sentint com un tros de la meva vida se'n va amb la seva i, únicament, deixa un buit aclaparador.

Llàgrimes decoren la meva cara i l'esfereïdora soledat m'aclapara de nou. Pujo les plantes de la casa, buscant ara la terrassa en comptes del jardí, necessitant urgentment una nova dosi d'aire.

La tempesta humiteja la meva cabellera i amara el meu cos mentre m'inclino sobre la lleixa, considerant l'altura, considerant la meva pròpia vida.

Aixeco un peu i després l'altre, separant-me només d'una mort segura una solitària barana de metall.

Observo les gotes, que entelen la meva vista, caure lliures al meu voltant.

Salto.

Em converteixo en una gota de pluja més, lliure per una mil·lèsima de segon quan les meves extremitats inferiors s'enlairen de terra i els meus cabells es mouen suaument amb la brisa present.

Sé que he pres la decisió correcta quan els meus peus aterren sobre el gris paviment del terrat, retornant-me a la realitat.

Em deixo caure de cara amunt sobre de la solana, resseguint en la meva ment el camí que recorre per la meva galta una de les mil gotes del xàfec i escoltant el bateg, encara persistent, del meu cor en el silenci de la mitjanit. Deixo que els meus crits s'ofeguin entre la força de l'aiguat, que la meva agonia es perdi entre l'aigua de la precipitació.

Potser només he escrit tres pàgines i mitja tolerables d'ençà que va morir, relatant tan sols l'agonia que suposa no poder narrar res, havent dedicat la teva vida a fer-ho. Potser no torni mai a escriure i siguin aquestes les últimes paraules que plasmi sobre paper, però estic segura que avui no deixaré d'intentar-ho i, si demà em penedixo del veredict fet, tindrè una terrassa esperant-me.

MISSION MARS

Marc Prat García

A l'Àlex li faltava un dia per arribar a Mart. Estava molt il·lusionat, ja que seria la primera persona que trepitgés el planeta vermell i havia sigut el seu somni des de ben petit. Va arribar la nit i va comunicar-se amb la Terra, com feia cada vespre. Després va revisar que tot fos correcte, que estigués en bon estat, i va anar-se'n a dormir molt nerviós.

L'endemà es va despertar i va mirar el rellotge. Eren les 9:08 h. En aquell precís moment va rebre la trucada del capità de l'ACA (Administració Catalana d'Aeronàutica), que va dir-li:

–Senyor Martínez, el seu coet és molt proper a la superfície de Mart. Ha de començar el protocol d'aterratge immediatament.

–D'acord, capità –va dir l'Àlex.

L'Àlex va asseure's a la cadira de comandaments i va començar a prendre terra. Després d'uns minuts de maniobres, va aconseguir aterrar al planeta.

Ja feia dues hores que havia sortit del coet, però seguia bocabadat amb les vistes i aquella terra roja que feia anys somiava tocar. Tenia molta gana, així que va decidir tornar al coet a menjar una mica, però en arribar al lloc on havia deixat el coet va descobrir que havia desaparegut. L'Àlex va començar a atabalar-se i a posar-se molt nerviós. Quan va aconseguir relaxar-se, va fixar-se que hi havia unes marques a terra, com si el coet l'haguessin arrossegat a algun lloc, així que desesperat per trobar el coet va decidir seguir aquell rastre.

Després d'una hora caminant va arribar a un lloc que no podria haver-se imaginat ni en somnis: era una ciutat futurista, amb un munt de llums de colors led, cotxes voladors, trens que anaven a la velocitat de la llum, edificis gegants amb formes estrafolàries i un riu gegant d'aigües cristal·lines rodejant tot allò.

Però aquell moment va veure's interromput, ja que mentre l'Àlex observava tot allò algú va donar-li un cop que va fer que es desmaiés. L'Àlex es va despertar una mica desubicat i amb un mal de cap horrorós.

–Qui ets? Què hi fas aquí? –va preguntar-li una veu desconeguda.

–Sóc l'Àlex, un astronauta que no sap ben bé on és. M'han robat el coet i unes marques m'han portat fins aquí i després no sé què ha passat –va dir l'Àlex espantat.

–No deu ser un humà, oi? –va dir la veu a l'astronauta.

–Sí, i tu qui, o més ben dit què, ets? –va preguntar l'Àlex.

–Sóc un ashtar i aquí no ens agraden els humans –va respondre l'ashtar apuntant-lo amb una pistola al coll.

–Vinc en to de pau. Si us plau no em mati –va dir l'astronauta entre llàgrimes–. No vull fer-vos mal, només vull recuperar el meu coet i tornar a casa.

–Segur –va dir amb to desafiant l'extraterrestre.

–Seguríssim –va respondre l'humà.

L'ashtar va aixecar l'Àlex i se'l va emportar a parlar amb el president. El president es va espantar una mica. Era el primer humà que veia i sempre li havien dit que eren dolents i perillosos, que només eres persones estranyes que volien quedar-se amb el planeta.

–Hola, senyor president. Soc l'Àlex Camp i soc aquí per demanar-li, si us plau, que em torni el meu coet per poder tornar a la Terra. Fa un any que vaig sortir de casa i trobo a faltar molt la família, els amics, casa meva, cuidar del meu hort... –va dir l'Àlex mig plorant.

–Què és l'hort? –el va interrompre el president.

–L'hort és un petit lloc de terra on pots plantar tomàquets, patates, carabasses...

–I què són tots aquests noms tan estranys que acabes de dir?

–Són verdures i hortalisses amb les quals els humans ens alimentem. No en teniu, a Mart? –va preguntar l'Àlex sorprès.

–No, aquí només mengem insectes i carn artificial.

–Estic segur que si les tastéssiu us encantarien, no sabeu el que us esteu perdent. A la Terra tenim una varietat al·lucinant de plats i aliments boníssims –va dir l'Àlex amb nostàlgia.

–Tinc una idea: què et sembla si a canvi de tornar-te el coet tu ens portes llavors de les verdures aquestes que ens has dit?

–Si vols, podem fer això, però jo tinc una idea millor. He vist que la teva ciutat està molt més desenvolupada que qualsevol del meu planeta. Potser podries dir als teus millors enginyers i científics que creïn una nau ultraràpida que arribi a la Terra en pocs minuts. Així podrien menjar plats del meu planeta –va dir l'Àlex nerviós esperant la resposta del president.

–D’acord. Em sembla una bona idea. T’has guanyat que et torni el teu coet –va dir el president emocionat per la idea.

L’Àlex va quedar-se a Mart dues setmanes acabant de crear i negociar el nou negoci i intentant ajudar els científics recordant les proves que havia fet a l’ACA amb unes naus ultrasòniques. I així va néixer INTERGALÀCTIC DELIVERY, l’aplicació que t’apropa coses de l’altra punta del sistema solar.

DINS MEU

Helena Civil Garcia

Desperta, és un nou dia,
la llum
del sol llevant, vell guia
pels quiets camins del fum.

No deixis res
per caminar i mirar fins al ponent.
car tot, en un moment,
et serà pres.

Cançó d'albada
(Salvador Espriu)

Porto més de vint anys clavat en aquesta paret rugosa i plena de pols. Vint anys sense veure ni un simple raig de llum, observant com lentament, en el transcurs dels dies, en Xavi Travi va envellint i es va apagant.

En Xavi és un ancià que s'ha passat tota la vida viatjant arreu del món a la recerca del millor quadre per posar-lo a la seva col·lecció. Malauradament, els darrers temps el seu cos no funciona gaire bé. Així doncs, ha decidit donar els seus millors quadres a les persones més bondadoses i amb el cor més gran que ha conegut durant tots aquests anys que ha estat de viatge. En Xavi Travi acostuma a convidar gent de totes races, cultures i edats a casa seva, és un home molt hospitalari i un bon amfitrió, una mica bohemí, però, alhora, desendreçat. La gent es queda sorpresa en veure una casa tan desordenada. El terra sempre és ple de quadres impedit el pas a les habitacions del voltant; papers de diari antiquíssims s'amaguen entre els mobles i llibres de tota mena descansen fora de les prestatgeries. Sembla una casa de bojós.

Avui, tot ha canviat. He vist la llum. En Xavi Travi hores abans ha telefonat a un amic seu, en Pere, que també deu tenir una certa edat. Ha arribat a primera hora

del matí. Els seus cabells comencen a emblanquir-se, la seva pell es presenta arrugada i li comencen a sortir unes incipients taques marrons. En la seva mirada, però, encara es pot intuir aquell nen eixerit i prim que sempre que trobava per les escales el Xavi li donava conversa, a més d'ajudar-lo a pujar la compra del dia, alguna o altra vegada.

En Pere és el petit de vuit germans que vivien sota del pis del Xavi. En una família tan gran sempre hi ha el que passa desapercebut i de qui ningú es recorda. El Pere era el "diferent" de la família Torra, aquell que s'amagava dins l'anonimat. És per això que en Xavi sempre li ha tingut molta estima i li demanava petits encàrrecs com recollir-li el correu quan ell era de viatge. D'aquesta manera li donava una responsabilitat i una consideració que cap dels seus altres germans hi tenia. Tot i que en Pere es va casar i se'n va anar a viure a un altre barri de la ciutat per crear una família, mai han perdut el contacte.

La sort no ha acompanyat en Pere. Va enviudar molt jove. Ha hagut de tirar endavant amb tres filles en solitari, amb un sou de professor de secundària i amb una nova vida per endavant plena d'incerteses.

En Pere és una de les persones a qui en Xavi vol regalar un quadre. Vol tenir un detall amb ell i les seves filles. Les estima molt, tant com si fossin les seves netes.

En arribar tots dos al pis del Xavi, s'han posat a remenar trastos i a ordenar la casa buscant el millor quadre de la col·lecció, mentre parlaven llarga estona explicant-se anècdotes i recordant històries passades. En un moment donat, en Pere ha trobat una pila de caixes que estaven mig amagades al costat d'un armari vell i buit. Aquí és quan he sortit jo a la llum. Recordo com en Xavi s'ha quedat meravellat observant-me. Els seus ulls, en un primer moment, s'han detingut fixos al centre i, a poc a poc, la seva mirada dolça ha recorregut delicadament els meus quatre costats. Després d'aquest retrobament tan especial, en Xavi s'ha disposat a explicar la nostra història confessant que jo soc un dels quadres més importants de la seva col·lecció perquè, gràcies a mi, ha pogut tenir una vida plena i de records. En Xavi, molt emocionat, amb la veu petita i entretallada, ha explicat el principi de la nostra aventura.

Tot va començar quan se'n va anar a viure a un poblet a prop d'Estrasburg, al nord de França. En Xavi no disposava de gaires recursos econòmics i per això va decidir que el millor era compartir un pis; així doncs, va trobar quatre estudiants amb qui conviure. A l'ancià se li il·lumina la cara quan rememora els passejos que feia pels jardins de la ciutat, observant detalladament cada persona que es trobava. Li encanta imaginar-se les possibles vides i les històries amagades que poden tenir cadascuna d'aquelles persones anònimes: els seus amors i desamors, els seus pro-

blesmes quotidians, els seus somnis... Un dissabte es va trobar amb una noia, d'uns vint-i-cinc anys, aproximadament. Tot i que no era gaire atractiva físicament, els seus cabells rojos van cridar l'atenció d'en Xavi. S'hi va apropar i va veure que es dedicava a pintar i vendre les seves obres pel carrer. Emocionat, i sense pensar-s'ho dues vegades, es va atansar i va quedar hipnotitzat davant la delicadesa que tenia a l'hora de pintar. Era evident que tenia un talent innat. Les seves obres presentaven molta personalitat. Cada una de les pinzellades plasmades en els diferents llenços eren fantàstiques i irradiaven una força interior indescriptible. En Xavi va endinsar-se en els diferents quadres que estaven exposats enmig del carrer. Tots transmetien sensacions úniques i diferents: emocions, tristesa, rialles... Era sensacional. Va quedar tan meravellat que, cada dia, passades les 12 del migdia, es dirigia als jardins d'Estrasburg per perdre's dins dels quadres nous que exposava la noia pèl-roja.

Ara arribava el moment en el qual jo aparec. El dimarts d'aquella mateixa setmana, en Xavi Travi va seguir la mateixa rutina que havia fet fins aquell moment. Sorprenentment, la paradeta de la noia pèl-roja no hi era. Però el lloc no estava buit. Allà descansava jo, estès a terra, arraconat dissimuladament darrera d'un banc, amb una nota que deia: "Aquest és per a tu. Queda-te'l i contempla'l cada dia, mai el veuràs de la mateixa manera". En Xavi va quedar tan sorprès que necessitava una explicació. Necessitava respostes. Així doncs, va tornar l'endemà, el dia següent i el següent... però aquella noia pèl-roja no apareixia. Entristit i desil·lusionat, va marxar cap a casa portant-me a sobre embolicat en un paper d'embalar, penedint-se de no haver-li preguntat d'on era, la seva història i ni tan sols el seu nom. En Xavi ha comentat a en Pere que sovint hi ha artistes que no són prou reconeguts. Davant d'una obra d'art ens hauríem d'aturar a escoltar la seva història; què hi ha darrere d'aquella pintura penjada al menjador de casa; d'aquella estàtua enmig de la plaça de l'ajuntament; d'aquell llibre oblidat a la biblioteca de l'escola o d'aquella cançó que no para de sonar a la ràdio.

En acabar d'escoltar el relat del Xavi, el seu amic Pere m'ha despenjat de la paret per veure'm de més a prop. M'ha tret aquella capa de pols que em cobria de dalt a baix i m'ha posat a la llum. En aquell moment, en Xavi i en Pere s'han quedat meravellats perquè sota les pinzellades que es distribuïen harmoniosament pel llenç hi havia una història amagada. Era la història de la noia pèl-roja...

RECORDS

Adrià Macias Miralles

El patinet de les rodes blanques,
blanques com la neu,
neu: així és deia la meva gossa, que és morta,
mort estic jo després de veure aquell escenari,
l'escenari ple de gent mirant-me com a un animal al zoo,
al zoo on anava de petit a divertir-me,
divertir-me fent què?
què de divertit hi ha en veure animals tancats?
tancats com nosaltres ara,
ara trobem a faltar la vida sense Covid,
Covid, la pandèmia que ens va canviar la vida.

40 CONCURS LITERARI 2021
JOAN OLIVER
PERE QUART

CATEGORIA C... els premiats

CASSANDRA

Ayshe Isabel Molina Simsek

Feia una setmana que desitjava que arribés el cap de setmana per lliscar pel pendent del no fer res, sense classes, sense deures, posposant les tasques i els estudis per dormir fins tard i, quan algun soroll de la casa la despertés, tornar a adormir-se recordant amb beatífica felicitat que aquell dia no tenia l'obligació de fer res. Va haver-hi a casa un murmuri d'entre setmana d'algué que va voler aprofitar els dos escassos dies per fer una petita excursió que ella va desbaratar al·legant son, cansament i enuig. Els seus pares la van mirar una mica decebuts, però, per justificar la seva negativa i no entrar en conflicte, van dir que potser estava incubant alguna malaltia i això estava per sobre de cap viatge. Quan el divendres va dir que se n'anava a dormir a les 8 del vespre, van estar segurs que dissabte es despertaria malalta. "Un virus", van dir. I, en efecte, era millor retardar una sortida abans de trobar-se la filla malalta en un lloc llunyà.

Mai havia dormit tant ni amb tanta profunditat. Ni tan sols recordava el que havia somiat. La llum entrava per l'esclatxa de la cortina, però no amb la força del migdia que ella havia programat que estaria present en el seu definitiu despertar. Va mirar al seu voltant una mica estranyada. Va encendre el llum de la tauleta i es va incorporar. Va mirar a un costat i a un altre. Era la seva habitació de sempre, però havien desaparegut els pòsters del seu cantant-amor-platònic favorit. Les prestatgeries plenes de llibres havien desplaçat els peluixos i un portàtil nou apareixia a l'escriptori, encès entre piles de llibres, com si hagués passat la nit estudiant. Li semblava increïble que els seus pares haguessin aprofitat que dormia per canviar l'habitació.

Va veure la seva mare a la cuina. Preparava l'esmorzar i, quan va aparèixer, va mostrar sorpresa de veure-la desperta tan d'hora. La noia va preguntar pels canvis a la seva habitació i la mare va arronsar les espatlles, més preocupada per atendre la cafetera que per comprendre allò que se li recriminava. La Natàlia va capturar una de les torrades amb melmelada d'una volada i va preguntar pel seu pare mentre tornava a l'habitació per vestir-se. Quan registrava l'armari buscant els pantalons preferits, va veure la mare, amb la cara de circumstàncies, recolzada a la polleuera de la porta. "Què?", va preguntar com si ella l'hagués interrogat. La mare va negar amb el cap, com si a més de negar la pregunta aclarís un eixam d'abelles

que l'assetgessin. La Natàlia va creure veure uns ulls humits, però atrafegada en la recerca ho va oblidar tot.

“On vas, així?”, va preguntar la mare quan la Natàlia ja girava el pom de la porta per abandonar la casa. Va pensar que es referia als pantalons que, potser castigats per una rentadora fora de temperatura, ara eren més estrets i curts. O s'havia engreixat en una nit, tot podia ser. “No és això, tot i que no sé què t'ha agafat per aquests pantalons, feia segles que eren oblidats. Que no t'oblidis la mascareta”. La Natàlia va fer un gest d'estranyesa i la mare, preferint l'acció a l'eterna discussió amb una adolescent, va treure de l'armariet del rebedor una màscara de tela que li va penjar entre les orelles tapant la boca i els nassos. Li va recordar el gos que una vegada van tenir. Era un bon gos, però quan el treien al carrer mossegava els altres gossos. Així que un dia li van comprar un morrió per evitar mals majors. “És una broma, oi? ¿Que et penses que soc el Lenny i mossegaré algú?”. La mare la va mirar sospirant, com si hagués de repetir per enèsima vegada un mantra que l'avorria. “Vinga, Natàlia, no hi caiguis tu també”. Va ser de tal magnitud, el sospir, que la noia va baixar les escales de l'edifici pensant a treure's el drap de la cara, però sense atrevir-se a fer-ho, com si algú li hagués transferit una por de no-sabia-el-que.

El carrer Astúries estava buit. Era estrany perquè, encara que d'hora, acostumava a estar ple. En aquells instants, un noi muntat sobre un monopatí va passar davant seu, cap a la plaça del Diamant. La va mirar des de les altures i va pensar que era estrany veure algú al carrer. La Natàlia no el mirava a ell, ni al seu monopatí de sorollós, mirava la mascareta que li tapava el rostre i que, amb petites diferències, era similar a la seva. Va arrufar les celles.

Després d'un minut de meditació, va desistir de treure's la molesta peça de roba. N'hi havia hagut prou amb aquell detall de “l'accessori” que compartien perquè la intranquil·litat l'envaís. Seguint el rastre del noi, es va dirigir a la plaça, que també estava gairebé buida. Un nen petit i matiner jugava al petit parc infantil a cara descoberta. Tot semblava normal. Però llavors una mare sol·lícita es va girar i ajupint-se va anar a agafar-lo per elevar-lo enlaire com si els braços fossin un gronxador. I aquella senyora, que ni es va dignar a mirar-la, també portava coberta la boca per una mascareta, aquest cop semblant a la que feia servir el seu dentista en les temudes revisions anuals. Va dubtar si trucar pel mòbil a una de les seves amigues. Semblava massa d'hora i la Laura no era gens matinera. En lloc d'això, va anar al forn de pa que feia cantonada amb Torrent de l'Olla. Sempre havia d'aturar-se al pas de zebra que ningú respectava, però aquella vegada no va fer falta. Va mirar cap amunt, després cap avall. Per primera vegada a la seva vida el carrer semblava desert de cotxes, com si hagués estat vedada la seva presència.

Va demanar un dònut per demanar alguna cosa. Encara tenia la torrada a mig digerir. Va reconèixer les dependentes. Eren les de sempre, però, igual que la resta de la gent, vestien la meitat de la cara. “Vaja, vosaltres també porteu mascareta”, va dir amb to jocós. La fornera va apujar-se la mascareta per cobrir-se el nas com si hagués estat descoberta en falta. “Sí, filla, aquesta pandèmia ja avorreix”. Hauria fet milers de preguntes, però es va contenir. Va buscar monedes a les butxaques i no en va trobar cap. Ja anava a balbuçar una excusa quan es va adonar que de la cintura li penjava una petita bossa. La va obrir amb l'estranyesa de qui acaba de descobrir l'inesperat. En va sorgir un mòbil que mai havia vist, però devia ser seu perquè a la pantalla hi havia la seva foto acompanyada de la seva amiga Laura. Després van aparèixer objectes per al maquillatge, que tampoc reconeixia, i finalment un petit moneder que mai havia vist. El va obrir davant la mirada neutra de la dependenta per comprovar que estava buit. “Pots pagar amb targeta”. Anava a respondre amb un somriure nerviós que era massa jove per tenir una targeta de crèdit, però es va adonar que en una petita butxaca n'hi havia una amb el seu nom en relleu. La va treure amb cura, subjectant-la com si s'anés a trencar. “Ho prefereixo, així no hi ha contacte”. I allargant la mà enguantada, gairebé la va retirar de les mans de la Natàlia per passar-la pel datàfon i cobrar el dolç.

¿Saps aquesta sensació que ha passat una cosa que hauries de saber, però no la saps i et fa vergonya preguntar-ho? El dònut va acabar dins d'una paperera perquè a la jove el que li importava era saber. No podia ser “una cosa” que hagués passat a la nit perquè la noia del forn s'expressava com si fos alguna cosa que durava una eternitat. Havia de ser una cosa molt grossa. Una fuga de gas o l'escapament d'una central nuclear. Quelcom que havia buidat de gent el barri de Gràcia, sempre tan ple i bulliciós. Totes les botigues estaven tancades i era estrany, molt estrany. Com era possible que estiguessin tancats tots els comerços del carrer Astúries un dissabte al matí? S'estava angoixant. I va començar a córrer cap a Gran de Gràcia, cercant algun signe tranquil·litzador o una pista que li expliqués el que havia passat. Tot semblava igual. La mateixa desesperant buidor de gent, cotxes i botigues. Va baixar, va pujar. Es va topar amb un home que, en veure-la, va travessar el carrer, com si tingués por de creuar-se amb ella. Aquella nit no havia somiat gens, però no li calia perquè el malson semblava esperar-la en despertar.

Va recordar que venien periòdics al quiosc del metre de Fontana. Va tornar cap enrere i en va comprar un. El venedor, amb la mateixa apatia de la dependenta del forn de pa, li va acceptar la targeta sense protestar.

No es creia el que veia. La portada parlava que aviat es compliria un any de l'inici de la pandèmia. Asseguda en un banc, en estat de xoc, va devorar el que deia d'un virus que havia matat milers de persones. Com era que ella no sabia res? Llavors va

mirar la data i va trigar un temps a decidir si tot era una broma, un malson del qual costava despertar-ne o alguna mena de viatge en el temps. A la Natàlia el món se li movia a sota dels peus. Va córrer cap a casa. A parlar amb la mare. I li va retreure que no ho hagués explicat. El que fos. Que havia estat en coma. Qualsevol cosa racional que acabés amb el mareig que sentia.

Va sacsejar el periòdic a la cara de la mare demanant i exigint explicacions. No reaccionava. I va cridar, però de la seva boca no en va sortir cap paraula. Llavors va voler saber on era el pare. La mare va començar a plorar. “Natàlia, ja saps que no hi és. Prou!”. I quan la filla va cridar més fort que exigia veure el seu pare, la mare va estampar els plats contra el terra i ella, espantada, es va refugiar a la seva habitació. Va amagar el periòdic sota el llit i sense desvestir-se es va ficar al llit desitjant que es desfés aquell estrany malson.

“Natàlia”

“Natàlia!”

El to suaument imperatiu del pare la va despertar. Es va incorporar mirant al voltant. Els ninos havien tornat als prestatges. El pòster del seu ídol, també.

“Què mires, Natàlia? Què passa?”

I llavors la Natàlia ho va explicar tot plorant, rient, la pandèmia, la mascareta... El pare també reia. Tot semblava tan impossible que només tenia lògica que hagués passat en un malson. Aprofitant que la tornada a la realitat l'havia posada de bon humor, va aconseguir arreglar l'habitació, tasca que feia dies que posposava. Quan acabés l'estaria esperant un bon esmorzar al menjador.

La noia va arreglar l'habitació a la seva manera, movent llibres cap a un costat, cap a un altre, papers als calaixos i el que sobrava a sota del llit, que sempre la salvava. I en ficar una capsa va notar que hi havia uns papers a sota. Amb l'oblit ja instal·lat en ella no va comprendre què hi feia un periòdic allà baix. S'hi va asseure i a poc a poc el va llegir.

Va aparèixer al menjador molt més tard, encara en pijama. El Cacaolat ja estava fred i la mare es preparava per anar-se'n a comprar al mercat. El pare mirava les notícies distret i de seguida es va oferir a escalfar de nou la llet.

“Digues, Natàlia, jo on era dins el teu malson?”

I Natàlia va córrer cap a ell per abraçar-se amb força mentre plorava com mai havia plorat, tant i tan fort que els pares es van mirar espantats per quelcom que no comprenien.

TOT ALLÒ QUE ELLA DESCONEIXIA

Sílvia Veà Redondo

Hi ha moments a la vida que et marquen, que deixen empremta en qui ets o en qui esdevindràs. Aquests moments poden estar protagonitzats per un perfum, una frase quan no convé, l'inici de la teva cançó preferida o una rosa d'aquella persona especial per la diada de Sant Jordi. Als meus divuit anys i escaig, la majoria d'aquests moments màgics, únics i perdurables en la memòria han estat protagonitzats per tot a la vegada: per tu, la noia que utilitza el perfum barat del Mercadona, que parla moltes vegades abans de pensar, amb la que veig quan sento la cançó més bonica i de qui en conservo els pètals secs d'una rosa regalada al primer calaix de l'escriptori.

Sovint sense èxit intentem entendre per què ens enamorem, quina és la fórmula màgica dels sentiments i quins són els ingredients que la formen. Mai he tingut ni en tindrè la resposta, però el que afirmo amb certesa és que quan et miro sé que no podré expressar per escrit tot allò que em fas sentir. Ets molt més bonica del que mai m'hauria imaginat, fins al punt de deixar-me completament sense paraules. Els cabells foscos et contrasten amb la blancor de la pell i el teu somriure, contagiós, despreocupat, incita a tothom qui el mira a riure també amb tu. El teu esguard em captiva fins al punt d'oblidar-me que existeix una realitat que no giri al seu voltant i els teus ulls, de color de tardor, evoquen vida i transformen en fortuna tot allò que contemples amb afecte.

Hem compartit mil i un records: plors, somriures, mals humors i mal de panxa de tant riure. Ens hem vist créixer, fins al punt de sentir-te com a casa. De sentir que estar amb tu és un tresor tan gran que em fa voler beneir cada una de les coses dolentes que m'han portat fins al moment de tenir-te.

Recordar cada conversa no és pas senzill, té el seu mèrit (i tant que en té!). Recordar cada conversa implica prendre consciència d'on venim per així reafirmar amb fermesa cap on volem anar. I és que el pas del temps és inevitable, però tu i jo no ens volem fer grans. No vull aprendre a gaudir del nostre últim cafè, a dir-te el darrer "t'estimo" sense saber-ho o que siguis aquell record que se't creua pel cap una mala tarda. Sempre ens han ensenyat que fer-se gran implica perdre alguns vells amics o deixar enrere els amors de joventut i jo no vull aprendre a viure sense tu.

Tot i això, si capgirem tot el que se'ns ha ensenyat, potser podem trobar el seu què a seguir creixent juntes, fins al punt d'engrandir la vida i alleugerir el pes dels anys.

Un dia em vas preguntar: com s'atrapa la felicitat? Com ho puc fer perquè no fugi entre els meus dits? Em vas parlar de la por que tan bé coneixies, aquell temor paralitzant de no complir les expectatives dels altres, però, sobretot, de decebre't a tu mateixa. Et negaves a emmirallar-te en els qui es consideraven simples espectadors de la vida, en els qui tenen per paper en aquest món alegrar-se dels èxits dels altres, fins al punt de fer-los tan i tan seus que no sabrien distingir si de veritat ho eren o no. Aquell dia, mentre una, dues i tres llàgrimes et rodolaven galtes avall, explicaves que viure la vida no consistia a observar-la en tercera persona, des d'una certa distància, vigilant de no molestar-la gaire i tractant-la amb molta cura. Sense viure-la intensament, no fos cas que es desgastés. Enraonaves sobre com volies veure aurores boreals, visitar museus i emocionar-te viatjant i descobrint món. En definitiva, sobre com volies sortir d'aquest petit tros d'univers en el qual t'havies trobat sense buscar-ho.

Jo t'escoltava pacientment, mirant d'entendre't i sense fer soroll, quasi sense respirar, per així no empipar-te. T'acaronava els cabells amb molta cura i et xiuxiuejava a cau d'orella que t'estimava amb bogeria. No sabia què més dir, t'entenia a mitges, així que vaig preferir no parlar. Com sovint deia el meu avi: si has d'obrir la boca per xerrar sobre el que no saps és millor no obrir-la pas.

I és que hi havia tantes lliçons que ens quedaven per aprendre! Mirant enrere, em sorprenç de la infinitat de coses que quedaven per descobrir a aquella noia que, mesos enrere, et tenia per primer cop en els braços. Li faltava descobrir-te. Descobrir la teva manera d'estimar: tendre, delicada, còmplice. Teva i només teva. Li faltava admirar la teva manera de treballar, constant i a poc a poc. Admirar la il·lusió latent en els teus ulls quan, entusiasmada, expliques les coses que t'apassionen. Deixar-se endur pel goig de veure com, sense pressa, sempre ho tornes a intentar. Emocionar-se en escoltar-te tocar la guitarra i enorgullir-se per cada objectiu que aconseguís. Li faltava entendre el significat de frases que posen en dubte la relativitat del temps o que parlen d'aquells instants on el món s'atura. Poc sabia aquella noia que estimar és sinònim de cuidar, però ja n'aprendria. Perquè d'estimar se'n ha d'aprendre. I no sempre és un camí planer, però el camí d'aprendre a estimar-se és tan essencial que fins i tot no té final.

He estimat tan poca gent amb aquesta profunditat i precisió. Mai havia sentit la prepotència de pensar que això d'estimar-se bé és tan nostre que ningú ho pot entendre tret de nosaltres mateixes. Fins ara, no he comprès el significat d'estimar tot allò que fa que siguis tu. Estimar-te de totes les maneres: despenitjada, acabada de llevar, nua, de mala lluna, parlant pels descosits o quan no et veus bonica.

D'ençà que ens hem anat construint com a persones i com a parella, he anat aprenent tot això. Tanmateix, també he après que, igual que sempre hi ha coses bones, també n'hi ha que fan mal. I és que, per moltes circumstàncies, a vegades sembla que tot el que ens estimem pot arribar a entelar-se. A fer-se una mica menys visible, ja que una força més gran ha ocupat el seu lloc momentàniament. Encara que estimar-te sigui el més senzill i natural del món, no sempre és percebut així. La gent encuriosida del carrer, que fa mirades burletes o plenes de segones intencions, que miren més del que haurien de mirar. Les persones que encara els costa d'entendre que l'amor sempre ha de ser celebrat, es presenti de la forma que es presenti. Qui intenta racionalitzar el fet de voler passar la vida amb una persona, fent veure que és una decisió únicament del cap. Tot això dificulta poder-me dedicar a estimar-te i només a estimar-te. Sense condicions ni precaucions. Sense regles imposades o conductes normalitzades. Per desgràcia, estar amb tu també m'ha ensenyat el pes que tenen les persones dins d'aquesta societat que pensen que es pot ser algú diferent fins i tot quan ningú mira, que creuen que si ens arribem a desviure podem ser qui no som i no entenen que l'únic que es pot fer és ser tu, agafar tot allò que et fa ser millor i anar aprenent de tot.

Però tu i jo, com el millor equip que som, ens dedicarem tots aquells versos i melodies que tantes vegades hem volgut cridar i cremarem tot allò que fa mal fins que esdevingui una vana pila de cendres. Encararem el demà amb la innocència d'un infant i escriurem el futur com ens agradaria que fos, ni que sigui amb mala lletra.

Definitivament hi havia mil coses que aquella noia de fa uns mesos desconeixia. Però ara ja les sé, i per fi sé que la felicitat no es pot atrapar, que fuig inevitablement dels nostres dits. Però que, quan amb el pas dels anys mirem enrere, farem balança dels moments viscuts i només ens quedarà donar les gràcies d'haver fet sempre d'estimar-nos la nostra bandera.

PAINLESS

Laia Pastor Altimis

La meva mare se'n va adonar quan jo tan sols tenia dos anys. Estava dinant amb la i els avis quan de sobte la meva mare es va posar molt nerviosa i va començar a cridar. Jo no sabia què estava passant i, com que tenia gana, vaig seguir menjant. Gran error. La mare es va posar encara més histèrica i l'avi em va posar els dits a la boca.

En aquell moment no sabia què estava passant i em vaig espantar molt perquè, siguem sincers, a quanta gent als dos anys el seu avi li ha hagut de posar les mans fins la gola?

La mare em va agafar i vam marxar tots quatre corrents a l'hospital. Quan vam arribar allà ens van atendre de seguida. Suposo que van veure l'estat en què estava la mare. Al cap de moltes proves, els metges van arribar a la conclusió que tenia la malaltia CIP, també anomenada Insensibilitat Congènita al Dolor. En altres paraules, és una malaltia que no et fa sentir el dolor. Per culpa d'això cada dia de la meua vida des de fa 15 anys he d'anar al metge. Sempre és el mateix procediment: em pregunten com em trobo, em fan les típiques proves i miren si tinc blaus, em diuen que vigili i m'envien cap a casa. Gràcies a això he creat una bona amistat amb el doctor Clark, el meu doctor, i amb la majoria del personal de l'hospital.

Però fa uns dies vaig tenir una conversa diferent amb el doctor Clark.

–Aiden, t'he de dir una altra cosa abans que marxis. I potser és millor que seguis.

–És res greu, Luka?

–Depèn de com t'ho miris. Bé, com ja saps la meua família viu a Itàlia i últimament la meua àvia ha estat molt malalta, així que he decidit tornar a casa per poder-me'n acomiadar.

Quan m'ho va dir va ser com si em caiguessin 100 pedres al damunt. El doctor que havia tingut durant tota la meua vida marxava i en el seu lloc venia una tal doctora Anne Lewis. Vaig marxar de l'hospital després d'una forta abraçada i unes paraules de molta sort intercanviades amb el doctor Clark.

Quan vaig arribar a casa i ho vaig explicar tot a la meua mare, ella em va dir que ja ho sabia, cosa que em va fer enfadar i vaig marxar la meua habitació sense haver tocat el plat de carn.

L'endemà, anant cap a l'hospital, em vaig començar a posar nerviós. No sabia com seria aquesta nova doctora. Coneixia el meu cas o li havia d'explicar tot des del principi. Amb tots aquests pensaments voltant-me pel cap vaig entrar a la sala on tant de temps havia passat durant la meua vida. El primer que vaig veure eren tots els nous pòsters que decoraven l'habitació. Va ser estrany perquè eren molt diferents dels que tenia el doctor Clark. Després vaig veure la meua nova doctora; estava asseguda a la cadira teclejant ràpidament a l'ordinador.

–Bona tarda, Aiden, sóc la doctora Anne Lewis –em va dir amb un somriure a la cara.

–Hola, doctora –vaig respondre-li, retornant el somriure.

La primera visita amb ella va ser una mica diferent. Al principi em va començar a preguntar coses de la meua vida i la malaltia, cosa que em va fer enfadar una mica, perquè en teoria ella ja ho hauria de saber tot això. Ho deia al meu expedient. Després va passar a fer-me les proves de cada dia i vaig marxar cap a casa.

L'endemà, a l'escola, em vaig trobar amb el meu millor amic, en Zack. A primera hora ens tocava educació física, així que vam anar caps als vestuaris per poder-nos canviar. Un cop a la pista, el professor ens va fer córrer 10 minuts donant la volta a la pista com a escalfament. Devíem estar al minut 4 quan de sobte va sortir un noi per la porta dels vestidors. Suposo que era nou, perquè el professor no el va renyar i no l'havia vist mai. Es va posar a córrer com la resta d'alumnes i, just quan vaig passar pel seu costat, es va entrebancar amb ell mateix i va caure de cara a terra. Vaig frenar en sec i em vaig ajupir per ajudar-lo. Quan es va aixecar vaig veure que li sortia sang del nas, així que després de demanar permís al professor el vaig acompanyar a la infermeria. El noi era bastant tímid i no havia dit res durant tota l'estona, així que vaig decidir començar una conversa.

–No m'he presentat abans, em dic Aiden.

–Hola, jo sóc en Holden.

Em va sorprendre perquè tenia una veu molt greu, cosa que no m'esperava.

El dia va seguir sense ser gaire productiu. En Holden seguia sent tímid, però com que teníem algunes classes junts vaig decidir anar a seure amb ell i mirar si podia provar de fer-lo parlar una mica més.

Ara ja havien passat 3 setmanes des del primer dia que en Holden havia arribat a l'escola, i cada vegada ens fèiem més amics. Encara no li havia explicat res de la meua malaltia. No ho veia necessari, però sabia que ja començava a sospitar alguna cosa, per això vaig decidir de dir-l'hi el dissabte a la tarda. Al principi estava una mica nerviós perquè no sabia com reaccionaria, no volia que em tractes diferent

per culpa de la malaltia, ni que deixés de ser el meu amic. Però va tenir la reacció contrària a la que m'esperava. Em va començar a fer preguntes i a mirar si realment em podia fer mal, pessigant-me i donant-me cops, cosa que al moment em va fer molta gràcia, però l'endemà la doctora Lewis es va enfadar amb mi. Em va dir que encara que no sentís el dolor no em podia deixar fer mal, perquè podria ser que algun òrgan important, o alguna vena, es veiessin afectats.

Aquella mateixa nit vaig dir al Holden com havia anat la meua visita al metge, com feia cada nit, i mentre parlàvem em vaig adonar que la meua doctora era la mare del Holden. La notícia em va sorprendre, però, ara que hi penso, tenia sentit, perquè tots dos van arribar el mateix dia i s'assemblaven força. No sé com no ho havia pensat abans.

Els dies van anar passant. La meua amistat amb en Holden anava creixent i la relació amb la doctora Lewis, també. Un dia, quan tornàvem de l'escola, el Holden em va proposar una cosa que més endavant em canviaria la vida.

–Aiden, he tingut una idea. Si aconseguixo fer-te sentir dolor en menys de 6 mesos em dones 50 euros; si no ho aconseguixo te'ls donaré jo.

–Doncs ja pots anar fent guardiola, perquè d'aquí a 6 mesos m'hauràs de donar 50 euros.

Després d'aquesta conversa en Holden va tornar a intentar fer-me sentir dolor. Pessigades, empentes..., les coses típiques, suposo. Però, com sempre, la seva mare ens va tornar a enxampar i aquesta vegada va prohibir que en Holden i jo ens veiéssim durant almenys dues setmanes. Van ser les dues pitjors setmanes de la meua vida. Els dies es feien més llargs i pesats sense en Holden al costat, però va ser en aquell temps que em vaig adonar que tenia sentiments per ell. En Zack em va ajudar una mica arribar a aquesta conclusió, després d'hores i més hores parlant del tema.

Ara ja no sabia què fer. M'havia enamorat del meu millor amic. No l'hi podia dir. Arruïnaria la nostra amistat. No voldria saber res més de mi. Per culpa de tots aquests pensaments vaig decidir no dir-li res i resar perquè aquests sentiments desapareguessin. No va funcionar. El primer que va fer en Holden després de les dues setmanes que vam estar sense veure'ns va ser portar-me de pícnic. Em va dir que coneixia un lloc on mai hi havia ningú i que hi estaríem molt tranquils. Vaig acceptar i al cap d'una setmana de la nostra primera cita vam començar a sortir.

Tot anava superbé. Un mes després d'haver començat a sortir vaig a en Holden que l'estimava i la meua sorpresa va ser quan em va dir que ell a mi també. Era la persona més feliç del planeta. Però tres mesos més tard tot es va acabar. En Holden i jo tornàvem d'una festa. Com sempre que sortíem, em va acompanyar fins a casa i

després ell va marxar a la seva. Devia fer una hora que havia arribat a casa que van trucar a la porta. No sabia qui podia ser, però la meua sorpresa va ser quan darrere la porta hi havia en Nick. Un company nostre de l'escola que estava obsessionat amb el meu nòvio.

–Aiden, gràcies a Déu que no estàs dormint. Necessito que m'escoltis amb molta atenció. He vist en Holden a la festa, deu fer uns trenta minuts. Jo estava entrant a la cuina i l'he vist que s'estava fent un petó amb el seu ex.

En aquell moment vaig notar com el meu cor es trencava en milers de trossets. La persona que estimava més en aquest planeta m'havia posat les banyes, mitja hora més tard que m'hagués dit que m'estimava. Estava molt enfadat i trist. No em podia creure el que les meves orelles estàvem sentint.

Vaig agafar el cotxe i vaig anar a casa en Holden. Necessitava explicacions. Havia de saber si era veritat o no. Segurament hauria d'haver parat a un costat de la carretera quan els ulls se'm van començar a humitejar, però no ho vaig fer i just quan girava a una rotonda em vaig trobar amb un arbre davant meu. Després tot es va tornar negre.

Em va despertar la meua mare cridant.

–Holden, desperta! L'Aiden és a l'hospital!

Vaig tardar menys d'un segon a pujar dins del cotxe. Durant el viatge a l'hospital, no parava de pensar com podia ser que l'Aiden fos a l'hospital. L'havia deixat a casa feia més de dues hores. Quan vaig notar que el cotxe frenava, vaig sortir corrents i vaig entrar directament a l'hospital, sense esperar la meua mare. A la sala d'espera vaig veure la mare de l'Aiden plorant desconsoladament. Vaig anar cap a ella, em vaig asseure al seu costat, vaig repenjar el cap sobre la seva espatlla i vaig seguir plorant silenciosament. Al cap de deu minuts, que semblaven tres dies, va sortir un doctor d'una sala. Amb una mirada a la cara i ja sabia el que ens venia a dir. No ho vaig poder suportar més, em vaig posar a plorar desconsoladament, no podia respirar. I just en aquell moment va sortir un infermer amb una llitera. Sobre, hi havia una bossa negra i, a dins, el cos sense vida de la persona que més havia estimat en tota la meua vida.

Aquell dia va ser quan la meua vida va acabar. No podia seguir endavant. Al cap de dos dies, va venir en Nick a casa i em va explicar el que havia dit a l'Aiden. Em vaig posar fet una fera. I sort que va venir la mare, perquè si no hauria matat aquell desgraciat a cops de puny.

Dues setmanes més tard que tot passés, van trucar a la porta. Com que no hi havia la mare, em va tocar a mi anar a obrir. La meua sorpresa va ser quan darrere la

porta vaig trobar un policia. Em va donar un sobre i va marxar. Quan el vaig girar, de seguida en vaig reconèixer la lletra. Era la de l'Aiden. Crec que mai he obert una carta amb tanta velocitat, però desitjaria no haver-ho fet. Dins hi havia 50 euros i, en un paper escrit, les paraules "Tu guanyes".

Mai havia desitjat més morir-me.

TOT L'ENYOR DE DEMÀ
Aina Antich Llimós

Ara que soc a casa
                           confinat,
                           estic força avorrit.

–Demà sortiré   penso,
 Ja que aquí el que m'espera:

Unes places amb ben poca gent,
 i uns carrers silenciosos
                           cap cotxe,
                           cap criatura plorant;
 i la senyora que va a comprar
 que té vint mascaretes
 i duu guants de cirurgia
                           completament impregnats de gel hidroalcohòlic,
                           i una cara de por.

I encara aquell senyor gran que nega la pandèmia,
 i qui passeja tranquil
                           i s'escapa
                           a casa l'amic.

I el metge
 que arriba a casa i no pot abraçar els seus fills
 perquè no sap del cert
                           si ha agafat la Covid.

I també el camió
 que toca el clàxon
 el mateix que porta tot el menjar al mercat.

../.

I els mil cent esportistes
novells
qui corren tres carreres i ja no poden més
sense respiració,
i retornen,
que van plens de suor,
i l'endemà no corren,
però proven algun altre esport.

I després el jove,
que busca una excusa per sortir
i ara vol llençar les escombraries,
i suplica als pares
i els diu: –Una horeta?
I els pares s'enfaden
amb un molt bon motiu,
que fins i tot vol treure el gos a passejar.

I el propietari del bar del costat
qui estarà resant per poder mantenir el local
i no quedar a l'atur.

I els veïns que són músics
i els del bon altaveu
cantant a ple pulmó
que no paren ni per fer migdiada.

I l'aire que tants dies no he sentit.

I el sol,
al cel brillant.
I l'enyorada pluja,
remullant.

../.

I tothom a les vuit,
que aplaudirem ben fort
i sentirem esperança.

Tot això bé m'espera
si puc sortir
demà.

Si no em deixen sortir
mai més,
doncs aquí el que m'espera:

–Junts reflexionarem,
per apreciar cada dia:
tant a casa
com al carrer.

ANHEL D'INCANDESCÈNCIA
Mariona Amboage González

Monstres en els meus sons.
Crida, crida, bella princesa!,
crida en silenci, no diguis qui som.
Apaga la veu, ofega la pena, bellesa.

Han vist el dolor viu, ningú em sent.
Em miren, em besen sense consentiment.
No han considerat, princesa, la teva veu absent.
Els monstres se saben impunes i hi tornen, violents.

M'apago. A poc a poc. Anhelo la llum incandescent.
Ja no troben la princesa.
On són els estimats prínceps quan elles criden desesperadament?
Els prínceps no existeixen. Totes soles ens valem.

Alumnat i professorat de l'institut Ca n'Oriac

Acte de lliurament de premis del
40è Concurs Literari Joan Oliver, "Pere Quart"

40 CONCURS LITERARI 2021

JOAN OLIVER
PERE QUART

"Res no és nou, res no mor, tot és ahir". Joan Oliver

40 CONCURS LITERARI 2021

JOAN OLIVER

PERE QUART

Organització:

Ajuntament
de Sabadell

Hi col·labora:

Patrocina:

